

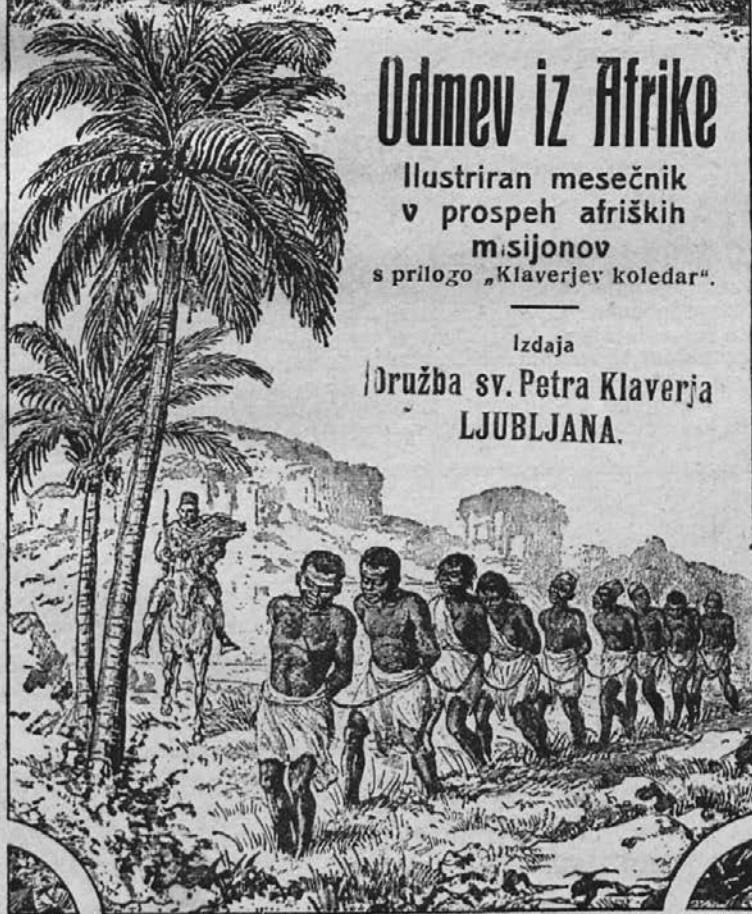

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosepah afriških
misijonov
s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v prosep

afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din 6**. S prilogo „Klaverjev koledar“ **Din 8**. — Posamezna številka „Odmeva“ **75 par.** — Naročila naj se naslavljaajo:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Dušna premija. — Tristoletnica sv. Frančiška Ksaverija. — Iz misijonov: Misijonska postaja Magalama. — Novice iz misijonov Cambezi. — Brest in vinska trta. — Odličen umrl afriški misijonar. — Kratki misijonski dopisi. — Božično veselje v poganski deželi.

Slike: Trije afriški misijonarji in 20 spreobrnjenih zamorskih poglavarjev. — Odličen umrl afriški misijonar. — Bolnišnica za gobavce v Marani, Afrika.

Darovi

došli od 1. do 30. junija 1922.

Za misijone	Din 1927·80	Za Klaverjev vinar	Din 100·90
Za svete maše	172—	Za otroško zvezo	42·70
Za odkup sužnjev	1900—	Za mašno zvezo	811·25
Botrinski darovi	1489·25	Za misijonsko zvezo	46—
Za stradajoče	2—	Za posinovljence	375—
Za gobavce	30·50	Za Klav. družbo	1—
Za semeniščnike	203·50	Podporni prispevki	43—
Za katehiste	47·50	Za kat. tisk v Afriki	48·75
Dar krščencem	22—	Brez določila	232—
Za zamorčke	123·75	Prosta uporaba	15—
Za kruh sv. Antona	1939—	Neimenov. iz Vojnika	44—

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

dne 21. decembra, na praznik sv. Tomaža, apostola;

dne 27. decembra, na praznik sv. Janeza, evangelista.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Drage volje pošljemo na zahtevo onim, ki želijo dati „Odmev“ vezat, **kazalo vsebine celega letnika 1922**

zastonj!

Trije afriški misijonarji in 20 spreobrnjenih zamorskih poglavarjev.

Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Tristoletnica sv. Frančiška Ksaverija.

Kadar govorimo o apostolih zadnjih stoletij, se v prvi vrsti spominjamo svetnika, nedosegljivega in nenadkriljivega v svoji verski vnemi in plameči gorečnosti za čast božjo in v svoji velikodušni ljubezni: Frančiška Ksaverija, velikega duhovnega sina Ignacijevega. Tri stoletja so minila, kar ga je sv. Cerkev postavila na oltar. Ves ta čas je bil neštetim mogočen priprošnjik in pomočnik, misijonarjem in prijateljem misijonov pa blesteč zgled. Naravno je, da se mu v tem jubilejnem letu še posebno priporočamo, svojo gorečnost ob njegovi gorečnosti na novo vnemamo in pozivljamo in se po njegovem zgledu za rešenje duš tem bolj zavzemamo. O, ko bi njegov zgled in

vse, kar se govori in piše v tem slavnostnem letu o njem, vnelo mnogo duš, ki so o tem že dolgo razmišljale, a so še omahovale, da bi se junaško odločile zapustiti dom, sorodnike, morebitno posvetno srečo, ter se posvetiti duhovskemu poklicu ali poklicu pomožne misijonarke! Kakšno veselje bi bilo to za svetnika, da, za vsa nebesa! O ko bi tisto globoko in resno vprašanje, ki ga je stavil sv. Ignacij čestokrat Frančišku: „Frančišek, kaj ti pomaga, ako ves svet pridobiš, pa na duši škodo trpiš?“ pretreslo mnogo za dobro zavzetih, a vendar še neodločnih duš, da bi se povsem odpovedale posvetnemu ter veselo sledile samo Gospodu Jezusu!

O, da bi tudi mi zaklicali z besedami tega velikega apostola in svetnika: „Še več, Gospod, še več! Še več delati, še več trpeti za rešitev duš!“

Iz misijonov.

Misijonska postaja Magalama v apostolskem vikariatu Gornji Nil. 1896—1921.

Piše o. Kerkhoff iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu.

Bilo je pred 25 leti, ko je katoliški duhovnik v družbi nekaj nosačev na obrežju neke reke v Ugandi brodil po močvirju in vodi, ki mu je segala do pasu. Bil je o. Srenergast, misijonar iz Mill-Hilla. Prejšnje leto je prišel od morja sem, da bi prepotoval vikariat Gornji Nil. Prebredel je reko Lvajali, ki je ločila prvo tukaj ustanovljeno misijonsko postajo Nsambija od ozemlja, ki naj bi jo pogumni misijonar pridobil in priboril Bogu in sv. Cerkvi. O. Lendergast je bil od Boga obdarovan z izrednimi duševnimi zmognostmi in s prelepimi telesnimi darovi. Izredno pogumen, vedno vedrega in veselega duha, bi si lahko pridobil z odkritjem še neznanih krajev, ali v državni službi kot kolonialni oficir ali zaupnik vlade, med zamorci, slavno ime. S kupčijo bi si lahko nakopičil bogastvo, da bi živel brezskrbno in mirno. A vse to ga ni mikalo. Mislil je le na to, kako bi pridobil Bogu čim največ duš in bi kraljestvo božje na zemlji bolj in bolj širil. V ta namen se je odločil, da

prepotuje in preišče tiste divje kraje in najde primeren prostor, kjer bi postavil Bogu na čast misijonsko postajo. Štiri leta je delal in se trudil na tihem in skrivnem, nepoznan in nepriznan, brez vseh svetnih pripomočkov. Le tisti maloštevilni prijatelji, ki so ga poznali in so brali njegove zapiske, vedo vsaj nekoliko, kaj vse je trpel in kako voljno in veselo je prenašal vse nezgode in težave. Stanoval je v kočah z domačini; z domačini je hodil in blodil po lesovih in močvirjih ter jim pomagal podirati drevesa in palme, da bi postavili misijonsko postajo: kapelico, šolo, stanovanje. Voljno je prenašal palečo vročino solnca; z domačini je krčil grmovje in visoko travo, da so ob njegovem zgledu delali tudi domačini tem pridneje in vztrajneje. Ob večerih je študiral, na praznem zaboju sedeč, ker stolov ni bilo, jezik domačinov in je obenem použival borno večerjo; pri tem so ga še neusmiljeno nadlegovale in pikale muhe moskiti. Zapuščen in ubog, je bil vendar ves srečen, kakor nam izpričuje njegov dnevnik. Živeti in delati je želel le za Boga; za Boga in v Bogu, brez priznanja in svetske hvale, je želel umreti. A njegov grob za našo cerkvico ni edini grob pogumnega junaka; ob njem počivata še dva duhovnika in ena redovnica. Le nekaj kratko cvetočih, naglo venečih rož krasi te grobove. Tiho in skrito je bilo življenje, delovanje in smrt teh zvestih vojščakov božjih, in njih dela niso zapisana v nobeni knjigi razen v knjigi življenja.

Toda ne samo ob prvih začetkih so se naši neustraseni iskalci neumrjočih duš morali v gozdovih in džunglah, po gorah in pustinjah Magalame boriti z izrednimi težavami. Komaj so z ogromnim trdom postavili misijonsko hišo, kar jo je neki domačin v hipni jezi zažgal. Drugo je upepelila strela. Tretja se je zrušila, ker so tla peščena in nestalna, še preden je bila dograjena. Iz istega vzroka bi se bila pred kratkem skoro porušila naša šola, Res, mnogi so se borili tod. In brž, ko je kdo stopil z bojišča, bodisi da ga je pokosila smrt, ali se je moral umakniti, ker so mu opešale moči, so takoj stopili na njegovo mesto drugi. Danes, po neprestanem petindvajsetletnem boju, objokujemo marsikaterega tovariša, se spominjamo marsikake nesreče; a se tudi veselimo srečno premaganih težav, lepih uspehov. Malone 15.000 poganov je bilo v tem času krščenih, prerojenih v otroke božje. Nešteti so se izpovedali svojih grehov, neštevilni sprejeli sv. obhajilo. Tisoč in tisoč milj so misijonarji prepotovali peš in na kolesih, da so uboge bolnike, zapuščene in trpeče, pripravili na srečno smrt. Blažili

so duševno trpljenje, lečili telesne bolezni. Neštete duše so s pomočjo misijonarjev šle po bornem, težav in trpljenja polnem življenju v boljše življenje. Resnično, duhovniki in redovnice, ki so padli na tem bojišču, in vsi, ki so se tukaj borili in trudili, niso delali zastonj, ne se žrtvovali brez koristi. In tisti, ki so si nakopali tukaj mrzlico in druge bolezni, ki so trpeli tod pomanjkanje in revščino, res niso brez koristi in brez sadú vršili težke naloge. Mi, njihovi nasledniki, žanjemo, kar so oni sejali; mi bivamo v hišah, ki so jih oni zidali; in trudimo se, da bi hodili po stezah, ki so nam jih oni pokazali.

Vendar je pred nami še širo polje, in nas čaka še mnogo mnogo dela. Mnogo težav, ki so jih okusili naši predniki, se stavi tudi nam na pot; mnoge pa so že premagane. Tisoč in tisoč poganov čaka prave priložnosti, da bi se dali krstiti. Tisoč in tisoč otrok si želi pouka. Tisoč in tisoč kristjanov hrepeni po sv. zakramentih. Bolniki, stari ljudje, slabotni, hirajoči, umirajoči nas dan na dan žele, da bi jih krstili, krepili s sv. zakramenti za pot v večnost. Skoro dan na dan mora hiteti kateri izmed nas na kolesu h kakemu bolniku, da mu dá tolažbe v zadnjih hipih. Ali ti bolniki stanujejo dostikrat globoko v divjih gozdovih, 10 do 20 milj daleč od nas.

Naša bivališča nam uničujejo žgoči solnčni žarki, grozni nalivi, divji viharji. Bele mravlje, ki so nam v nadlego prav tako, kakor so bile prvim misijonarjem pred 25 leti, store tudi, kar morejo, da bi se naše hiše, šola, cerkev čimprej zrušile.

Omenjam to le, da ne bi kdo sodil: Prejšnji misijonarji so delali in se trudili, sedanji sede lepo na gorkem; da ne bi kdo mislil, da je naša pot brez trnja; ker so jo že drugi pred nami krčili in pripravljali. Omenjam to, da bi tista blaga srca, ki so priskočila na pomoč našim prednikom, blage volje pomagala tudi nam.

Novice iz misijonov v Cambezi.

O. Spindel iz družbe Jezusove, ki se je pred nedavnim vrnil s Poljskega v misijone v Cambezi, piše vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu:

Priloženo Vam pošljem pismo o. Torrenda. Z isto pošto vrnem poskusne tiskovne pole. Vše zapreke so

zdaj odstranjene. Monsignor P. Parry je dal imprimatur (dovolil tisk); obenem sem jaz določen kot censor deputatus (pregledovalec knjige). Velike koristi bi bilo to za naš misijon, če bi bile knjige kmalu tiskane*). Ljudstvo je prav voljno in zelo rado čita. Iz Amerike sem sprejel razveseljivo vest, da tam nabirajo prispeke, da bi kupili tiskarski stroj za naš misijon. Velika sreča bi bila za nas lastna tiskarna. Eden bratov, ki so prišli lansko leto z menoj semkaj, brat Markiewicz, je izučen tiskar. Tako bi se postavili na lastne noge in bi mogli oskrbovati ljudstvo s knjigami, kakor delajo protestanti. Najbolj pogrešamo zdaj misijonarjev. Kaj je 7 patrov in 8 fratrov za ozemlje, tako veliko kakor vsa Francija? A iz Poljske pričakujemo novih pomočnikov. Dal Bog, da bi jih prišlo mnogo in prav kmalu! Eden naših najboljših patrov, o. Hankiewicz v Kingombi se je v januarju boril s smrtjo. Pravi čudež je, da se mu je zboljšalo. Njegova smrt bi bila za naš misijon nenadomestljiv udarec. Če bi izgubili le enega patra, predno pridejo novi misijonarji, ne bi mogli držati tega, kar smo dosedaj priborili. „Gospod, obilna je žetev, pošlji delavcev!“ Ob sredah opravim sv. mašo na čast sv. Jožefu za nove misijonarje. Če bi jih več dobili, bi mogli otvoriti prihodnje leto misijonsko postajo v Mborumi. To je velikanska vas med Katondve in Kasisi, 6 dni od Kasisija; šteje nad 1000 duš. Tam bi bil najugodnejši prostor za novo cerkev, ker so sicer vasi le majhne in daleč druga od druge, da ni vredno, zidati kako večjo cerkev.

*) Tiska jih družbena tiskarna v Rimu, v kateri so zaposlene pomožne misijonarke. Stroške bo krila „Zveza afriškega tiska“, ki jo je ustanovila pred nedavnim v veliko korist misijonov grofica Ledóchowska. „Zveza“ daje misijonarjem knjige v afriških jezikih brezplačno. Prispevke za to prepotrebno „Zvezo“ sprejema „Družba sv. Klaverja“, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3 s prisrčnim „Bog plačaj“.

Brést in vinska trta.

Sv. Gregorij primerja nje, ki podpirajo misijonarje, brestovemu lesu, ki sicer sam nima sadu, a služi za oporo rodovitni vinski trti.

Vsem ljubim naročnikom želimo
„blagoslovljene božične praznike!“

Odličen umrl afriški misijonar.

Odmev iz Afrike je večkrat prinesel dopise in slike apostolskega vikarja škofa Augonarda iz reda očetov sv. Duha; tako ta odlični misijonar našim čitateljem torej ni več neznanec. Ker pa je škof Augonard dne 3. oktobra 1921 v Parizu mirno v Gospodu zaspal, naj bodo te vrstice posvečene njegovemu 40 letnemu misijonskemu delovanju v Afriki. V predgovor nekemu zvezku njegovih zbranih pisem je označen škof Augonard kot mož izrednih duševnih zmožnosti, neumorne delavnosti, goreče pobožnosti. Res občudovanja vredna je bila njegova vstrajnost

in delavnost. Več desetletij je nezlomljen deloval pod pekočim afriškim solncem v pokrajinah, kjer so njegovi bratje od prevelike vročine legali v cvetu let v grob — nekoč jih je v 18 mescih umrlo 13. V še popolnoma divji deželi je moral lastnoročno prijeti za vsako delo; čuditi se mu moramo, ko ga vidimo zdaj zidarja, zdaj tesarja, kovača, mehanika, veslača, slikarja, opekarja, krojača, inženjerja, zdravnika, pridigarja, pisatelja, arhitekta, podjetnika, zemljepisca, katehista, redovnika itd. Delal je noč in dan; zdaj je bil na poti peš, zdaj po železnici, zdaj v parobrodu, zdaj v malem čolničku. Zdaj ga vidimo s križem v roki, zdaj s peresom, zdaj s kakim rokodelskim orodjem. Ustanovil je dolgo vrsto misijonskih postaj, med katerimi slovi Brazzavile, njegov škofijski sedež, kot pravi zglede misijonskih postaj. K temu vsemu je treba prišteti še težave in pomanjkanja, združena z življenjem v Srednji Afriki. Resnično, škof Augonard je bil junak dela in verske gorečnosti, in njegovo nesebično delovanje bo brezdvomno rodilo prekrasne sadove za večnost.

Bolnišnica za gobavce v Marani, Afrika.

Kratki misijonski dopisi.

Usmiljenka s. Mazé piše: „Kako naj Vam opišem radost, ki jo je povzročila Vaša pošiljatev? Mislili ste na nas in na naše uboge gobavce in ste celo nakupili platno, ki sem Vam pisala o njem, da bi ga potrebovali za obleko našim ubožčkom. Kako so naši bolniki za vse to hvaležni! Del poslanega denarja sem porabila za nakup volnenega blaga, ki bomo naredile iz njega obleko novokrščenim za dan sv. krsta.“

Sr. Marcienne, bela sestra, piše iz Ourgle, v apostolski prefekturi Ghardaia: „Spet prihajam kot prošnica za naše ljube ubožčke, katerim smo z Vašo pomočjo storili že mnogo dobrega. O, ko bi videli in slišali izlive njih srčne hvaležnosti, kadarkoli jim razdelim kaj živil. Gotovo bi vas ganilo v

globočino srca, če bi videli, kako ti ubogi starčki in starke, slepci in bolniki dvigajo od gladu čisto izsušene roke proti nebu in prosijo blagoslova božjega na Vas, ki ste jih rešili strahovite smrti za lakoto. — Pred nekaj dnevi sem prišla v neko tukajšnjo naselbino. Nekaj siromašnih ženic je sedelo okoli ognja, da bi se nekoliko ogrele. „Glejte jo, ki nas živi!“ je vzkliknila starka, ki redno dobiva pri nas podporo. Takoj so vse vstale, prišle k meni in mi želele ves blagoslov neba. Rekla sem jim, da sem jaz le slabo orodje previdnosti božje, in da vse, kar jim jaz razdelim, darujejo blage duše, ki si morajo večkrat same pritrpati, da njim pomagajo. Zdaj niso imele dovolj besedi, da bi prosile blagoslova nebeškega za te neznane dobrotnike.“

Božično veselje v poganski deželi.

Po poročilu neke misijonske sestre ob Killimandžaro.

Neka skrivnostna, tajna sreča navdaja vsako verno srce ob veselih božičnih praznikih. In ako je že v domovini tako, kaj šele sredi poganov, kjer človek še posebno spozna, kaj mu nudi sv. vera. Tudi tu ne manjka kljub raznim težavam misijonskega življenja sladke tolažbe in radosti. Srce se misijonarju, misijonski sestri širi veselja, ko vidi okrog 600 kristjanov pristopiti pri polnočnici k mizi Gospodovi, med njimi pet otročičev, ki so prvič prejeli v svoja nedolžna srca nebeškega gosta, božje Dete. Po sveti maši sem ostala še nekaj časa sama pri jaslicah. Molila sem za blage naše dobrotnike, za Klaverjevo družbo, za naš misijon, zlasti pa za rešitev duš. Iskreno sem prosila božjega blagoslova tudi za neko pot, ki sem jo imela napraviti drugi dan. Neki ubog pogan me je namreč prosil, da bi obiskala njegovo bolno hčer. Pač bi raje na sv. božični praznik ostala doma v sveti tihoti, a slutila sem, da utegnem pridobiti kako dušo za nebesa.

Drugi dan po sv. maši se podam na pot. Solnce pripeka kot za stavo, ko hitim čez polja, na katerih bujno raste koruza, fižol, pa tudi sladkorni trst. Tu in tam me iz svojega skrivališča opazuje poredna opica, visoko v zraku kroži ponosni orol prežeč na svoj plen. Tiho moleč sv. rožni venec, hitim s svojo spremljevalko za vodnikom. Zdi se mi, da gremo v Betlehem. Konečno dospemo do cilja. V malem bananovem gozdiču skrita koča bolnice me živo spominja betlehemskega hlevčka. Vstopim in zagledam v kotu ležati bolno ženo in zraven nje na nekaj bananovih listih majhno, v cunje zavito dete. Poklekнем k njemu in želeč mu milosti nebeškega Deteta, ga oblijem z očiščevalno vodo, rekoč: „Emanuela, krstim te v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“

Ko sem dala ženi še nekoliko zdravil, se odpravim proti domu. Zdi se mi, da nisem čutila več pekočih solnčnih žarkov, ampak samo nepopisno srečo v svojem srcu. Čez nekaj ur sem zvedela, da je duša male Emanuele že odhitela v nebesa. Torej se nisem motila. Ta cvetka je bila prenežna za zemljo. Moja molitev za duše tedaj ni bila zaman. In trdno upam, da so tudi vsi drugi, za katere sem molila, čutili moč božjega blagoslova.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.
 Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
 Natisnila tiskarna „Tisk. Društva“ v Kranju.

Kaj nam koristi čitanje misijonskih listov.

Neki čitatelj „Odmeva iz Afrike“ navaja sledeče vzroke, zakaj naročujmo „Odmev“ in druge misijonske liste ter jih pridno čitajmo in priporočajmo tudi drugim:

1. Prvi razlog je splošen, a radi tega nič manj veljaven. Med ljudstvom je razširjeno namreč toliko slabega beriva, da je vsakega trezno mislečega kristjana sveta dolžnost, razširjati dobro berivo. Slabe knjige in časnike čita ljudstvo s tako slastjo in strastjo, da se moramo kar čuditi. Spominjam se besed, ki sem jih slišal nekoč v pridigi: Nekdaj se je reklo: „Kjer hudič sam nič ne doseže, tje pošlje žensko“; sedaj moramo pa reči: „Kamor hudič sam ne more priti, tje pošlje slabo knjigo“. — Zato je kot protisredstvo neobhodno potrebno dobro, krščansko berilo, med katero brezdvomno spada tudi „Odmev iz Afrike“.

2. Dandanes je svet že tak, da vsakdo želi zvedeti prav mnogo novega in lepega. Navadno človek išče in išče, a ne najde ničesar, kar bi ga zadovoljilo. Toda čemu iskati daleč naokrog, ko pa imamo dovolj dobrega v bližini na razpolago. Vzemimo n. pr. v roke „Odmev“, ki nas bo gotovo zadovoljil. Na zanimiv in poljuden način nam opisuje ljudi in šege narodov daljne Afrike, o katerih nimamo pogosto niti pojma, kakor tudi o naravnih krasotah južnih krajev.

3. Govori nam o junaških mladeničih in dekletah, ki so zapustili stariše in domovino iz ljubezni do Boga, ter se podali v tuje kraje, kjer se bore zoper nevero po naročilu Zveličarjevem: „Pojdite in učite vse narode“ itd.

4. Ako čitamo, kako ljubi Bog pogosto čudovito vodi misijonarje in misijonske sestre, ter jim pomaga v največjih težavah, se tudi sami vedno bolj utrjujemo v zaupanju na božjo previdnost.

5. „Odmev“ nam tudi pomaga in svetuje, kako dobro uporabiti proste ure v božjo čast in blagor bližnjega.

6. Zmerna cena tega časopisa omogočuje, da se „Odmev“ širi in čita vsepovsod; kajti težko najdemo za ta denar boljše berilo“.

R. B.

Nihče naj ne reče: „Jaz ne morem učiti, ne znam opominjati. Stori, kar je v tvojih močeh in potrudi se, da ne prideš sam pred Boga. Ako ljubite Boga, boste vse pridobili za njega — pridobili prijatelje misijonom, pridobili nove naročnike misijonskim listom „Odmevu“ in „Zamorčku“. —

 Prosimo, ne pozabite poslati naročnino za „Odmev“ in „Zamorčka“!

Naročajte in razširjajte „Odmev iz Afrike“

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov.
Prinaša nazanimivejše članke čč. misijonarjev iz
vseh delov Afrike. — — Stane letno Din 6.—.

„Zamorček“

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje
ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov.
Stane na leto Din 4.—.

Klaverjev koledar 1923

z mnogimi poučnimi kot zabavnimi povesticami
in slikami iz zamorske dežele. — Cena kosu
Din 2.—, pri naročbi 12 kosov eden povrhu.

Misijonski Koledarček za mladino

Vsled lepilih slik in izbrane vsebine vsem starišem
in vzgojiteljem toplo priporočamo, da ga kupijo
ljubi deci. Je tudi zato primerno Miklavževo da-
rilo. — Cena kosu Din 1.25, pri naročbi 6 ko-
ledarčkov eden povrhu.

Naše cenjene naročnike opozarjamo na porav-
navo in obnovitev naročnine za prihodnje leto.

Družba sv. Petra Klaverja.

Krščanske mladenke,

ki iz ljubezni do Boga in duš žele posvetiti vse svoje življenje rešitvi
ubogih zamorcev, lahko vstopijo v verski zavod družbe sv. Petra Kia-
verja kot „pomožne misijonarke za Afriko“. Prošnje za sprejem je
treba poslati na vrhovno vodstvo v Rim (23) via dell'Olmata 16.

Posebno dekleta z višjo šolsko izobrazbo, znanjem več jezikov
in knjigovodstva so za to sposobna, če imajo pravi redovniški poklic.
Sprejmejo se pa tudi take, ki se dobro razumejo na gospodinjstvo in
so vajene poljedelstva. —